

Studentův zápisník, kapitola 16. : Ségra

Takže jak budu pokračovat? Je pondělí večer, mám na Nikol telefonní číslo. Mám jí zavolat nebo raději napsat esemesku? Kdybych jí zavolaal, tak než bych se vymáčkkl, by to stálo nehoráznou řůru peněz a textovou zprávou nic nezkazím. Musím ještě něco vymyslet. Něco romantického, čím bych na ni udělal ještě větší dojem. Už vím. Onehda mi kamarád, už ale nevím který, říkal úžasný text „balící“ esemesky. Bylo to něco na způsob: „musím zavolat do nebe jestli jim tam nechybí anděl“, a tak dál. snad to zabere.

Tak, je středa. Dva dny mučivého čekání na odpověď a nic. Ach jo! Co jsem udělal špatně? Opravdu netuším. Proud mých myšlenek přerušilo zvonění telefonu: „Prosim.“ „Ahoj, já vím kdo jsi a ty mě neznáš.“ „Skvělý. A co já s tím?“ „Teď ti určitě vrtá hlavou kdo jsem.“ To si ze mě nějaká ženská dělá srandu, neco co? „Ani ne, jsem zvyklý, že mi volá někdo neznámý.“ Ale pravdou je, že jsem oravdu začínal pátrat ve své mysli, komu všemu jsem dal své číslo. No, Nikol to nebyla. Alespoň podle hlasu ne. „Hele tak kdo jsi, že mi voláš?“ „Dobře, nebudu tě už déle napínat,“ odpověděla, „jsem Alena, ségra od Nikoly.“ „To je fajn, jak se má a proč mi voláš?“ „Hmm, Nikola se má dobře, jela za svým klukem asi před čtvrt hodinou . . .“ „Cože??? Kam jela?“, skočil jsem ji do řeči. „No, za svým klukem, ona ti neřekla, že je zadaná.“ Do pr...dele a mám po ptákách, zase si můžu zapsat další holku do své „teorie o pěkných ženských“. „No, neřekla mi to, to je blbý, v pátek tak vůbec nevypadala.“ „Hele, napadlo mě, co děláš dneska večer?“ „Nejspíš nic, proč?“ „Nezajdeme někam?“ Kdyby její ségra vypadala stejně dobře, mohl bych z toho něco vytěžit. „Tak jo.“ „Súper, v devět u Vesmíru?“ „Dobře budu tam.“

Čas do odjezdu večerní tramvaje jsem strávil tím, abych vypadal co nejlépe. dokonce jsem se oholil, což považuju za vrchol mého snažení, protože tuto proceduru nemám moc v oblíbě a holím se jen poté co mi matka řekne, že vypadám jak Krakonoš.

Přesně v 8.37 jsem nastoupil do linky číslo osm směr centrum. Slídivým pohledem se rozhlížím po tramvaji a hledám kde bych si sednul. Vzadu zahlédnu jednu mou známou, musím podotknout, že hodně (teda HODNĚ) pěknou známou a vím, že se po cestě nebudu nudit.

„Ahoj Aleno, tebe jsem dlouho neviděl, jak se vede?“ „Ale jde to, kam jedeš?“ „Já? No, mám scuka u Vesmíru.“ „Super, já taky. Mám se tam sejít s jedním klukem, znáš to, schůzka naslepo.“ „Jo? A v kolik?“ začíná ve mě hloubat zvědavost. „V devět.“ „Cože? Já taky, to není možné. Ehm, nejmenuje se tvoje ségra náhodou Nikola, že ne?“ „Já nemám ségru. A brácha rozhodně Nikola není.“ „Tak mě napadlo, že bychom třeba měli rande spolu, má schůzka je taky naslepo.“ „To je dobrý, držim ti palce ať ti to vyjde“, řekla Alena a šibalsky na mě mrkla. „Hele, taky ti je budu držet.“

Těsně před devátou vystupuji z tramvaje a loučím se s Alenou. Pomalou chůzí přicházím před kino Vesmír a čekám. A čekám . . . a čekám. Je 9.15 a pořád nikde nikdo. Zhlédl jsem nějakou holku jak nervózně přešlapuje a rozhlíží se kolem. Třeba to je ona. Sice ani trochu nepřipomíná Nikolu, ale ségry nemusí zákonitě vypadat podobně. Ještě chvíli čekám. Ke slečně se nikdo nehlásí. Tak fajn, jdu to zkusit. „Dobrý den slečno, čekáte na někoho?“ „Čekám“, odpověděla. „A nemáte tady schůzku naslepo?“ zkouším to, je opravdu kus. „Ne nemám a támhle jde můj kluk.“ Podíval jsem se směrem, kterým ukazovala. Téhle gorile ona říká kluk? Hromotluk dva metry deset a zhruba 115 kilo svalů. „Ježíš, tak to promiňte, to jsem se splet“, a co nejrychleji jsem zmizel.

S půlhodinovým spožděním se přičítala Alena. Poznal jsem jí podle hlasu. „Ahoj Pét'o“, řekla zadýchaně, „promiň, že jdu pozdě, byla jsem na aerobiku a nějak se to protáhlo.“ „Jo, v pohodě, kam půdem?“ „Já bych si šla někam sednout, třeba do Mary.“ „Dobrá, as you wish . . .“, chtěl jsem zafrajeřit svou angličtinou. „Co jsi říkal?“ „Ale nic.“

Moc místa na sezení tam nebylo, ale stůl pro dva úplně zapadlý v koutě zajisté splní svou funkci. „Tak co si dáš k pití?“ začínám opatrně, protože poučen z předchozích nezdarů už neobjednávám dvě piva. „Já nevím, třééééááá, pivo.“ Aha, takže jsem mohl klidně, hned u baru, objednat, alespoň bych udělal dojem tím, že vím co pije. Kdo se v tom má sakra vyznat. „Tak jo, zajdu pro ně.“

„Půdem potom někam, nebo zůstaneme tady?“ zněla má otázka a já doufal, že řekne, že zůstaneme zde a jen si budeme povídat a tak, protože jsem dnes nějak neměl náladu někam jít tančit. „Já bych šla do Sky, co ty na to?“ Hm, smůla, takže z klidného večera nic nebude, prostě smůla. „To je dobrý nápad, takže dopijem a půjdem?“ „Tak jo.“ Až teď jsem si všimnul, jak je zmalovaná. Hrůza, kdyby si sundala tu masku z make-upu, tak by asi vypadala úplně jinak, nejspíš hůř. Před tím jsem si toho vůbec nevšiml, taky jak, pouliční osvětlení opravdu moc světla nedodá.

Vymyslel jsem strategii jak utéct (srabe). Buď se prostě ztratím v davu a vypadnu, anebo se vymluvím na školu. To by bylo určitě korektnější.

Takže, chvíli jsem ještě předstíral zájem o tanec a pak jsem nadhodil téma odchodu. „Mám zítra na osm ve škole a brzo vstávám, budu muset jít.“ „Jé, to je škoda, mi se tu začalo tak líbit, nechod' ještě.“ „Opravdu už musím.“ „Tak . . . ehm, zavoláš mi někdy, mohli bychom se ještě někdy sejít.“ „Určitě, tak ahoj.“ Lhal, jsem, už jsem jí nezavolal a na esemesky taky neodpovídal, prostě prvotřídní zasklení.